

Menighedens Forbøn har været paakaldt for, at de kunde vælge det rette, dog valgte at lade alt blive ved det gamle, at lade Syn-derne vedblive at være de øverste her i Landet, og give Moralen en god Dag? Man vil nu sige, at det var tom Tale og intet som helst andet, at for Magtens Bevarelse opgav Partiet Moralen. Der er selvfølgelig visse, paa hvem Jagten ikke indstilles. Der er visse Mænd, som man nok faar Ram paa og vel ogsaa faar sat i Spjældet en kort Tid; det er dem, som ved Undersøgelsen bliver stillet blot overfor Straffelovens Paragraffer. Dem er der naturligvis ingen Redning for. Men alle dem, der kan skyde sig ind under, at de skønnede forkert, vil der ikke vederfares noget ondt.

Statsministeren skønnede jo forkert. Han skønnede forkert, men han gjorde mere end dette, han gav Befolkningen en Meddelelse, som ikke var overensstemmende med Sandheden. Nu kan der naturligvis ved Siden af saadanne Meddelelser, der ikke har noget med Sandheden at gøre . . .

Anden Næstformand (Parkov): Det er ikke rigtigt af det ærede Medlem at bruge et saadant Udtryk. Der foreligger ikke efter min Opfattelse noget, som kan berettigt til at sige, at Erklæringen af 9. Juli var i Strid med Sandheden.

Hauge: Jeg vover at paastaa, og jeg vil hæfte for mine Udtalelser hvor som helst, ogsaa udenfor denne Sal, at denne Erklæring ikke er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, altsaa ikke i Overensstemmelse med Sandheden; det kommer man ikke udenom. Erklæringen var vildledende, den var formet saaledes, at man ikke fik det at vide, som var Kernen i Sagen. Men den højtærede Formand greb ind paa et Tidspunkt, som i og for sig passede meget daarligt til den Forklaring, jeg vilde give af Statsministerens Stilling, idet jeg vilde sige, at en saadan urigtig Meddelelse til Befolkningen naturligvis kan være grundet paa Omstændigheder, der er af saa stor Betydning for Nationen, at der heri ligger noget undskyldende.

Om det er Tilfældet her, er en Sag for sig. Mig forekommer det, at der ikke forelaa undskyldende Momenter hin 9. Juli. Jeg har ved en tidligere Lejlighed sagt til den højtærede Statsminister, at jeg maatte antage, at indrepolitiske Forhold havde været medvirkende til, at han var gaaet med til at udstede denne Erklæring. Dette har man afvist. Jeg forstaar egentlig ikke hvorfor. Det forekommer mig, at det var

den mildeste Forklaring, man kunde give, men det er jo muligt, at der foreligger andre Ting, som man ikke har fuld Klarhed over, og som har været afgørende for den højtærede Statsminister, da han afgav sin Erklæring. Derom skal jeg ikke udtale mig nærmere. Jeg vil kun fastslaa, at Erklæringen ikke var rigtig, at der ikke gennem denne Erklæring blev givet en Meddelelse til Befolkningen af en saadan Karakter, at den fik Sandheden at vide.

Nu vil jeg paa ingen Maade sige, at alt hvad der blev foretaget den 9. Juli, ubetinget paa Forhaand maatte siges at være forkert. Det er muligt, at den Ordning, der blev truffet den 9. Juli, kunde have holdt, hvis man fra alle Sider havde været fuldkommen enig om det, der skete. Der foreligger endnu ikke, saa vidt jeg kan bedømme Sagen, fuld Klarhed over, om alle, der var med ved det afgørende Møde, var enige ogsaa om Erklæringen. Men under alle Omstændigheder gjorde man ikke det, som var det centrale i Sagen, hvis man vilde have Juliordningen til at holde. Man skiftede ikke Ledelse i Landmandsbanken, og dermed var Muligheden for, at Juliordningen kunde holde, ogsaa borte. Hvis man havde gjort dette, er det muligt, at Juliordningen kunde have holdt. Nu holdt den ikke, fordi Uroens Aarsag fremdeles var til Stede.

Saa fik vi Ordningen i September Maaned, den nye Rekonstruktion af Landmandsbanken. Men nu har man efter min Mening begaaet den samme Fejl igen. Jeg vil haabe, at det ikke bliver med det samme Resultat, men jeg vil stærkt gøre opmærksom paa, at man begaar nu den samme Fejl, at man ikke fjerner Uroens Aarsag. Var Etatsraad Glückstadt frattraadt samtidig med Juliordningens Gennemførelse, er der overordentlig stor Sandsynlighed for, at Ordningen kunde have holdt, om end det selvfølgelig kunde blive nødvendigt for Nationalbanken at træde til med yderligere nogle Millioner, ligesom ogsaa Statens Garanti kunde være blevet nødvendig. Etatsraad Glückstadt var Uroens Aarsag i Juli Maaned, den højtærede Statsminister er det i Dag. Det er en fuldkommen Misforstaaelse af den højtærede Statsminister at tro, at han kan undgaa, at hans Navn fremdeles knyttes til denne Affære, og at denne Affære fremdeles er Dagens Spørgsmaal rundt omkring i Landet, paa politiske Møder og i Pressen. Dertil har hans Stilling været altfor ejendommeligt.

Jeg tror, at den højtærede Statsminister vilde gøre Landet en god Gerning ved at agte